Вже червоніють помідори,
І ходить осінь по траві,
Яке ще там у біса горе,
Коли серця у нас живі?
Високі айстри, небо синє,
Твій погляд, милий і ясний...
Це все було в якійсь країні,
Але не знаю я в якій.
Що з того, що осіннім чарам
Прийде кінець? Але в цю мить
Баштан жовтіє понад яром,
Курінь безверхий ніби спить,
І гнеться дерево від плоду,
І не страшний, моє дитя,
Нам час останнього походу
Без вороття — без вороття.

1911-1918 рр.